Пелазгите го добиле името од народот Пеласти (Беласти), термин со исто значење и во современиот македонски литературен јазик, бел народ по својот бел пигмент на кожата, а бидејќи врз основа на јазикот и писмото се определува автохтоноста на еден народ или нација и припадноста на современиот македонски литературен јазик е во индоевропската (виндоевропската) “Древномакедонско-пелазгиска група на јазици и писмо од древните народи поклоници на сонцето”, [1] од кои подоцна “од неолитските Пелазги настанале групите ентитети Анти, Венети” [2] и “Древномакедонци”, [3] всушност од “Антите, Венетите и Древномакедонците настануваат и ентитетите: Феникијци; Бриги (Фриги); Етрурци; Мизи; Скити; Трибали; Траки; Дардани; Илири…”. [4]

Етимологијата на името Ематија (Матија) во науката се толкува како алуминација на божицата на земјата Ма (Мајка), според други “името на првиот македонски цар Македон”, [5] “син на врховниот бог Seys (Зевс) и на Тија, кој живеел во Македонија северно од Олимп, во Европија“, [6] чиј син Европ исто имал кралска власт, кој бил внук на врховниот бог Seys (Зевс).

“**Л**ингвистички траги од Пелазгиско-Античко-Древномакедонски етногенеродни браќа по род се среќаваат во називите: Антика; Антипатриди; Антигониди; Антипатар; Антипатра; Антигон; Антиох; Антихија; Антилиј; Антимен; Антиција; Антица; Антинеа; Антигона; Антипетра; Антиохија; Антикија; Анталија; Антипатрија; Антверпен...”, [7] а пак “од етногенеродните Пелазгиско-Венетско-Древномакедонски браќа по род во називите: Венеди; Венди; Винди; Вендули; Енети; Хенети; градот во Македонија Енеја на реката Венета; Венеција; Виена; Венета во Австрија, Швајцарија и Бретанија; Венет во Шпанија; Венетски залив на Балтикот; Венеја, престолнина на Венетите во Македонија; Вандалија, област во Полска; Виндије, област во Унгарија; Венетик, место во Австрија; Вендс, место во Словенија; Виндиш, место во Швајцарија; Вендик, место во Баварија; Венделиција, место кај Брандебург; Вандалитија, постаро име на Андалузија; Венетик Хилс, место во Германија; Венетија, предел во Бретанија; Виндланд, област во Скандинавија; Венеда, предел во Анадолија; Вендаи, место во Иран; Вендијана, област во Сирија; Венедија, предел во Ирак; Виндера, место во Палестина; Венети, Тројанско етногенеродно братство кое ја населило Млетачката област (Италија); Венетитатус, етногенеродно братство во северозападна Галија; Венусиа, град во Апулија (Италија); сите кралеви на Данска нарекувани king Wendov (крал Венетски) ...” [8]

Македонската национална свест, творечките создавања, сопствената надградба и Божјиот дар (слободна добра волја) кај македонскиот народ го покажаа патот кон посовршено живеење владеење, станувајќи цивилизациска културна колевка на Европа и светот, а со епитетот “Македонски” македонскиот народ уште од петтиот милениум п.н.е. претставува единствен случај на нација во светот, која во континуитет суштествува на истото македонско тло од неолитот до наши дни, и чии археолошки наоди имаат древномакедонска содржина и карактер со артефакти на врежани зборови “Македон”, “род македонски”, “Македонец”.

Гранка од Венетите ја напуштиле својата престолнина Енеја од Македонија отселувајќи се во Мала Азија, каде го основале градот Троја... ”и биле родени браќа со Антите и Феникијците, живееле едни покрај други и измешано...”, [9] “кои ги има и далеку на северозапад... каде подигнале многу градови, со кои можат да се гордеат...”,

[10]
а “во сите простори заеднички јазик бил Пелазгиско-Антично-Венетскиот, односно Древномакедонскиот”.
[11]

Македонија била населена од Китим, внук на Јафет, еден од синовите на Ное

(I Мојс.10.4,) од нив се разгранија одделни народи во земјите нивни, секој според јазикот свој и народот (I Мојс.10.5,), и не случајно Македонија е 28 пати спомната во Светото Писмо-Библија, кое е пишувано во времето кога на три континенти Европа, Азија и Африка владееја Македонците.

Старозаветниот пророк Мојсеј, XV и XIV век п.н.е, соопштува дека Македонците поседувале поморска флота кога вели (бродовите од страна на Китим), а зборот Китим на древномакедонски и современомакедонски јазик е со исто значење, во преносна смисла, кога ќе речеме, се кити со цвеќе, или китка од цвеќе, и буквално Македонија со своите природни убавини, од Бога дадени, на толку мал простор е токму како китка од цвеќе, а во близина на градот Skupi (Скопје, Р. Македонија) има планина која до денешни дни го носи името Китка, чие име се среќава во Библијата (Genezis, 10.4,), но заслужува внимание и податокот од книгата за Макавеите, кој покажува дека Македонскиот цар Александар III Македонски доаѓа од земјата Китим.

Чешкиот историчар Д-р. Павел Олива, установува дека древна Македонија е прва организирана општествена заедница од пред повеќе од три милениуми п.н.е., и вели: “Најстар документ за Македонците ќе најдеме во Хисидскиот Список на жените, каде наведува дека, ќерката на Деукалион, Тхија му родила на Дио (Seys) два сина, Магнет и Македон, кои го населиле теренот кој се простирал околу планината Олимп и северно во Пиерија... [12]

Древномакедонците на тлото на Македонија ја формирале првата држава на цивилизациското суштество човек во светот, со “древномакедонска династија на цареви”, [13] со централистичко владеење на целата неделива етничко-географска територија, со пелазгиско-древномакедонски јазик и писмо, со древномакедонска култура, со древноцивилизациски македонски вредности... чие присуство денес го сведочат 6.000 регистрирани археолошки наоѓалишта со безброј артефакти од древномакедонска оставштина на територијата на Р. Македонија.

Египетскиот крал Psametih I (654-609 година п.н.е.), ангажирал истражување, кој народ е најстар во светот и дошол до заклучок дека тоа се Бригите (Фригите) во Македонија, всушност древномакедонците се најстариот народ во историјата на цивилизацијата... [14]

БЛАГОЈ ТРАЈКОВ

---

[1] V. Thomsen, sur la parente de la langue etrusque, Copenhagen, 1954, p.188

[2] Д-р Петар Поповски “Украдена историја” 2009.57.

[3] M. Ch. Fittboten. De Pelazgis, De comentario historica et eritica, Frankfurt. 1862 pp.11-23

[4] Anthenz Ambrozic, Gordicki knot unbouned, Toronto, Kanada, 2001, pp.41-72

Dimitri Skepsiski, On the Martialling of the Trojan Forzes Cambridge, London, 1931. pp.43-44

[5] Д. Срејовић, А. Цермановић-Кузмановић, Речник грчке и римске митологије, Београд, 1979, s.v.

[6] Homer, Iliad.,II. 846

[7] Д-р. Петар Поповски. “Украдена историја”. 2009. Стр. 205

[8] Види пошироко: Д-р. Петар Поповски. “Украдена историја”. 2009.

[9] Dimitri Skepsiski,On the Martialling of the Trojan Forces, Combridge, London, Бретанја (Bretagna)

[10] Galius Julius Caesar, De Bello Gallico, Romae, 1749.

[11] Emile Burnof, Essoai sur le Veda…p,57

[12] (D.r. Pavel Oliva, Нова Македонија 20.11.1996).

[13] H. B. Voyage into Levant, London, 1636.p.19.

[14] Her., Historia, klia, I.30.